Lekcja 4 24 października

PROROCY NOWEGO TESTAMENTU

Tekst przewodni: 1 Kor 12,4-6.

Zakres studium: Mt 16,13-16, Ef 2,20, Ap 22,6, Łk 2,36-39, Dz 21,9, Ef 6,10-18.

Część I: Przegląd

Wprowadzenie

Temat tej lekcji w naturalny sposób wynika z poprzedniej, ale dotyczy roli nowotestamentowych proroków, którzy funkcjonowali jako natchnieni przez Ducha Świętego posłańcy służący Kościołowi wczesnochrześcijańskiemu wskazówkami, wsparciem i napomnieniami. Rolą tych proroków było głoszenie Bożego przesłania, czasami wskazywanie przyszłych wydarzeń, ale głównie wzmacnianie wierzących i wzywanie ich do wierności. W przeciwieństwie do starotestamentowych proroków, których autorytet miał zasadnicze znaczenie dla więzi przymierza Izraelitów z Bogiem, nowotestamentowi prorocy działali w ramach społeczności kościelnej, uzupełniając nauczanie apostolskie i wskazując Chrystusa jako ostateczne objawienie woli Bożej. Nowotestamentowi prorocy ponad wszystko wywyższali Chrystusa jako Mesjasza. Podobnie czyniła Ellen G. White.

Część II: Komentarz

1. Jezus był największym prorokiem. Jezus Chrystus jest ostatecznym prorokiem, przewyższającym wszystkich, którzy zostali powołani wcześniej. W przeciwieństwie do starotestamentowych proroków, którzy przekazywali słowo Boże, Jezus jest Słowem, które stało się ciałem (J 1,14). Nie tylko głosił on prawdę Bożą, ale ucieleśniał ją. Jezus uznawał swoją prorocką rolę, mówiąc: „Nigdzie prorok nie jest pozbawiony czci, chyba tylko w ojczyźnie i w swoim domu" (Mt 13,57). W ten sposób podkreślał swoje odrzucenie mimo autorytetu, jaki posiadał.

Jan Chrzciciel także pełnił wyjątkową profetyczną rolę. Uznawany za proroka (Mt 11,9), działał i przemawiał jak starotestamentowi prorocy, wzywając ludzi do skruchy i przygotowując drogę dla Mesjasza (Iz 40,3; Mt 3,3). Jednak Jan wyróżniał się w istotny sposób. Był łącznikiem między starym przymierzem i nowym przymierzem - ostatnim prorokiem starej ery i zwiastunem nowej ery. Działał „na osi wieków" i „na granicy ery wypełnienia proroctw" (Christiopher Rowland, „Prophets, Prophecy", w: *Dictionary of Jesus and the Gospels*, wyd. 2, Joel B. Green i in., Downers Grove 2013, s. 707).

Jan jako pierwszy rozpoznał Chrystusa jako „Baranka Bożego" (J 1,29). Jezus wyraził uznanie dla Jana jako największego z ludzi (Mt 11,11), ale dodał, że najmniejszy w królestwie Niebios będzie większy, wskazując w ten sposób odradzającą moc nowego przymierza (J 3,30).

2. Zarówno apostołowie jak i prorocy nowotestamentowi posiadali autorytet podobny do autorytetu starotestamentowych proroków. *Nowy Testament* potwierdza kontynuację daru prorokowania, zrównując autorytet nowotestamentowych apostołów i proroków z autorytetem ich starotestamentowych poprzedników. W Ef 3,5 Paweł napisał, że tajemnica Chrystusa „została przez Ducha objawiona jego świętym apostołom i prorokom". W Ef 2,20 mówi o Kościele jako „zbudowanym na fundamencie apostołów i proroków, którego kamieniem węgielnym jest sam Chrystus Jezus". Te wzmianki wskazują tę samą grupę proroków, którzy obok apostołów tworzyli fundament Kościoła (zob. Daniel B. Wallace, *Greek Grammar Beyond the Basics: An Exegetical Syntax of the New Testament*, Grand Rapids 1996, s. 286).

Bibliści nie są zgodni co do tego, czy dar prorokowania nadal funkcjonował po czasach apostolskich. Zwolennicy poglądu zakładającego ustanie daru prorokowania są przekonani, że zakończył się on wraz z dopełnieniem kanonu biblijnego, natomiast zwolennicy kontynuacji daru prorokowania - w tym charyzmatycy i pentekostaliści - twierdzą, że dar prorokowania funkcjonuje nadal także w naszych czasach. Adwentyści dnia siódmego zachowują wyważone stanowisko, potwierdzając kontynuację daru prorokowania, ale podkreślając jego podległość wobec *Pisma Świętego*, które stanowi ostateczny autorytet. Tak więc adwentyści zachowują ostrożność wobec kontynuacji darów duchowych w sposób, w jaki definiują je ugrupowania charyzmatyckie.

3. W *Nowym Testamencie* dar prorokowania służył napominaniu i budowaniu, wskazując na Chrystusa. Przyjście Chrystusa zmieniło charakter proroctwa. Podczas gdy starotestamentowi prorocy oczekiwali przyjścia Mesjasza, nowotestamentowi prorocy skupiali się na przesłaniu głoszącym życie, śmierć, zmartwychwstanie i powtórne przyjście Jezusa. Ap 19,10 definiuje „ducha proroctwa" jako „świadectwo Jezusa", co podkreśla, że Chrystus jest sednem działań profetycznych.

Nowotestamentowi prorocy przemawiali w imieniu Jezusa, czyniąc Jego słowa żywymi i bliskimi dla Kościoła (Rino Fisichella, „Prophecy", w: *Dictionary of Fundamental Theology*, René Latourelle i Fisichella, red., Nowy Jork 1994, s. 794). Ich rolą było napominanie, pocieszanie i budowanie społeczności, jak zauważył Paweł w 1 Kor 14,3: „A kto prorokuje, mówi do ludzi ku zbudowaniu i napomnieniu, i pocieszeniu".

Nowotestamentowi prorocy skupiali uwagę „w jeszcze większym stopniu na Jezusie, Jego życiu, Jego słowach i czynach, niż starotestamentowi prorocy skupiali uwagę na mającym przyjść Mesjaszu" (*The Prophetic Voice in the New Testament: An Overview*, w: Alberto R. Timm i Dwain Esmond, red., *The Gift of Prophecy in Scripture and History*, Silver Spring 2015, s. 55-56). Ich zadaniem było przybliżanie Chrystusa oraz wzywanie Kościoła do wierności i nadziei w oczekiwaniu na Jego powtórne przyjście.

4. Dar prorokowania był udzielany zarówno mężczyznom jak i kobietom. *Nowy Testament* podkreśla, że dar prorokowania był udzielny przez Ducha Świętego nie tylko mężczyznom ale także kobietom. W Dz 2,17-18 Piotr cytując Jl 3,1-2 oświadcza: „Wasi synowie i wasze córki prorokować będą (...). Także na sługi i służebnice wyleję w owych dniach mojego Ducha". Ta inkluzywność obu płci wyraźnie wypełniła się w Kościele wczesnochrześcijańskim.

Kobiety takie jak Anna (Łk 2,36-38) i córki Filipa (Dz 21,9) były uznawane jako prorokinie i odgrywały ważne role w głoszeniu Bożego przesłania. Fakt ich powołania podkreśla bezstronność Ducha Świętego w udzielaniu darów, w tym powoływaniu osób obu płci do służby posłańców Bożej prawdy.

5. *Nowy Testament* ostrzega przed fałszywymi prorokami. Obok potwierdzenia prawdziwego daru prorokowania *Nowy Testament* zawiera usilne ostrzeżenie przed fałszywymi prorokami. W Mt 7,15 Jezus ostrzega: „Strzeżcie się fałszywych proroków, którzy przychodzą do was w odzieniu owczym, wewnątrz zaś są wilkami drapieżnymi!". Fałszywi prorocy stanowili realne zagrożenie dla Kościoła wczesnochrześcijańskiego, gdyż zwodzili wierzących fałszywymi naukami.

W 1 J 4,1 apostoł Jan wzywa chrześcijan: „badajcie duchy, czy są z Boga, gdyż wielu fałszywych proroków wyszło na ten świat". Prawdziwe proroctwo jest zgodne ze Słowem Bożym, wskazuje na Chrystusa i buduje Kościół, podczas gdy fałszywi prorocy szerzą nauki prowadzące do podziałów i zabiegają o własne korzyści. Wierzący są powołani do rozróżniania, aby upewnić się, że wszelkie prorockie przesłania są spójne z *Pismem Świętym* i centralną rolą Chrystusa.

6. Dar prorokowania udzielony Ellen G. White funkcjonował podobnie jak w przypadku nowotestamentowych proroków, gdyż sednem jej służby był Chrystus. W ramach piątkowej części lekcji dobrze byłoby krótko podsumować chrystocentryczny, ewangeliczny kierunek jej pism od pierwszych lat aż do końca. To podsumowanie pomoże podkreślić fakt, iż funkcjonowała ona jako postbiblijna prorokini w nowotestamentowym sensie i jako taka wywyższała Chrystusa. Już w 1851 roku podkreślała znaczenie „rozmyślania o wartości Jezusa, Jego miłości, mocy Jego ofiary oraz Jego wielkim miłosierdziu" (Ellen G. White, *Early Writings*, s. 73). Kilka lat później, w 1857 roku, apelowała do młodzieży: „Jeśli Chrystus jest w nas jako nadzieja chwały, będziemy odkrywać Jego niezrównane piękno i miłować Go ponad wszystko" (Ellen G. White, *Testimonies for the* Church, t. 1, s. 162).

W 1869 roku jej chrystocentryczne przesłanie znalazło kulminację w niewielkiej broszurze *The Sufferings of Christ* (Cierpienia Chrystusa) opublikowanej osobno, a następnie jako w *Testimonies for the Church*, t. 2, s. 200-215. W najbardziej poruszających i najmocniejszych słowach Ellen G. White opisała życie Chrystusa, jego cierpienia oraz Jego śmierć dla zgładzenia grzechów. Była przekonana, że „powinniśmy mieć szersze i głębsze pojęcie" o tym, czego Chrystus dokonał dla nas, tak byśmy byli „ożywieni, uwzniośleni i porwani tematem miłości Ojca i Syna do ludzkości" (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, t. 2, s. 215).

Po Zjeździe Generalnej Konferencji w Minneapolis w 1888 roku Ellen G. White zapytano, co sądzi o przedstawionych tam przesłaniach dotyczących zbawienia. Odpowiedziała wtedy: „No cóż, od czterdziestu pięciu lat przedstawiam wam to samo - niezrównane piękno Chrystusa" (Ellen G. White, *Sermons and Talks*, t. 1, s. 116). To „niezrównane piękno" cechuje odkupieńcze dzieło Chrystusa, Jego boską naturę i Jego osobę. W publikacjach Ellen G. White z tych czterdziestu pięciu lat i późniejszych można znaleźć mnóstwo stwierdzeń dotyczących mocy ofiary Chrystusa i zbawienia w Nim (zob. np. Ellen G. White, *Słudzy Ewangelii*, Warszawa 2003, s. 107-110).

Do dalszego studium: Zob. Peter M. van Bemmelen, *„The Matchless Charms of Christ": Theological Significance of This Phrase in Ellen White's Writings*, w: Daniel Heinz i in., *Christ, Salvation, and the Eschaton: Essays in Honor of Hans K. LaRondelle*, Berrien Springs 2009, s. 231-240.

Część III: Zastosowanie

Poniższe pytania do praktycznego zastosowania opracowane na podstawie powyższego komentarza służą rozwinięciu dyskusji podczas wspólnego studiowania lekcji. Wybierz spośród nich te, które najlepiej posłużą zaangażowaniu uczestników studium w pogłębioną refleksję.

1. Jezus jest więcej niż prorokiem. Jest Słowem, które stało się ciałem (J 1,14). Jak biblijna prawda kształtuje dzisiaj nasze zrozumienie Jego autorytetu?
2. Jan Chrzciciel rozpoznał Jezusa jako „Baranka Bożego" (J 1,29). Jak uznanie Chrystusa jako naszego Zbawiciela i Pana wpływa na nasz sposób życia i głoszenie naszej wiary?
3. Ef 2,20 opisuje Kościół jako zbudowany na fundamencie apostołów i proroków z Chrystusem jako Kamieniem Węgielnym. Jak to porównanie wpływa na nasze zrozumienie *Nowego Testamentu* i jego autorytetu?
4. Różne chrześcijańskie ugrupowania zastanawiają się nad tym, czy dar prorokowania nadal istnieje. Jakie jest stanowisko Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego w tej kwestii?
5. Paweł stwierdza, że zadaniem proroctwa jest napominanie, pocieszanie i budowanie (1 Kor 14,3). Jak możemy stosować tę zasadę w naszych społecznościach i wzajemnych relacjach?
6. Kobiety takie jak Anna (Łk 2,36-38) i córki Filipa (Dz 21,9) były uznawane jako prorokinie. Jak możemy zachęcać zarówno mężczyzn jak i kobiety do korzystania z ich duchowych darów?
7. Jezus ostrzegł chrześcijan przed fałszywymi prorokami przychodzącymi jak wilki w owczych skórach (Mt 7,15). Jakie są współczesne przykłady religijnych twierdzeń, które mają pozór prawdy, ale służą zwodzeniu ludzi?
8. Ellen G. White podkreślała „niezrównane piękno Chrystusa". Co przez to rozumiała? Na czym polega owo „niezrównane piękno Chrystusa"? Jak skupienie uwagi na Nim buduje twoją wiarę?
9. Ellen G. White wzywała do szerszego i głębszego pojmowania zbawczego dzieła Chrystusa. Jak możemy wzrastać w zrozumieniu i docenieniu tego, czego Chrystus dokonał dla nas?
10. Profetyczna rola Ellen G. White zawsze skupiała się na wywyższaniu Jezusa. Jak jej podkreślanie roli Chrystusa decyduje o tym, jak postrzegamy dzisiaj jej publikacji i jak się nimi posługujemy?

MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI

- **Przewodniki**- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych".
- **Pytania**- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej.

www.adwent.pl

dział: Studium biblijne

- **Materiał do „Czasu misji":** https://adwent.pl/czas-misji

KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI

- Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.
- Propozycje dodatkowych zajęć.
- Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.
- Wspólnota, modlitwa

każdy czwartek, godz.20.00
Zoom: 856 5129 9515
Kod dostępu: Biblia